

VRESELIJKE
SCHOONHEID

MOLOTOV VERLOVINGSCONTRACT: BOEK 1

ANNA ZAIRES

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2023 Anna Zaires

www.annazaires.com/book-series/nederlands/

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.

www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Alex McLaughlin

Fotografie van Regina Wamba

www.reginawamba.com

Vertaling: Missy Veerhuis

ISBN: 9789464351613

HOOFDSTUK 1

HEDEN, LOCATIE ONBEKEND

Koele lippen strelen mijn kloppende voorhoofd en brengen een vaag aroma van dennen, de oceaan en leer met zich mee. “Ssst... Het is in orde. Jij bent in orde. Ik heb je net iets gegeven om je hoofdpijn te verlichten en dit gemakkelijker te maken.”

De mannenstem is diep en donker, vreemd genoeg vertrouwd. De woorden worden in het Russisch gesproken. Mijn wazige geest heeft moeite om zich te concentreren. Waarom Russisch? Ik ben toch in Amerika, of niet? Waar ken ik deze stem van? Deze geur?

Ik probeer mijn zware oogleden te dwingen om open te gaan, maar ze weigeren zich te bewegen. Hetzelfde geldt voor mijn hand als ik hem probeer op te tillen. Alles voelt onmogelijk zwaar aan, alsof mijn botten van metaal zijn, mijn vlees van beton. Mijn hoofd valt opzij, mijn nekspieren kunnen het gewicht

niet dragen. Het is alsof ik een pasgeborene ben. Ik probeer te praten, maar er ontsnapt een onsamenhangend geluid aan mijn keel en het vermengt zich met een verre brul die mijn oren nu kunnen horen.

Misschien ben ik net geboren. Dat zou verklaren waarom ik zo belachelijk hulpeloos ben en niks begrijp.

“Hier, ga liggen.” Sterke handen leiden me naar een zachte, vlakke ondergrond. Nou, het grootste gedeelte van mij. Mijn hoofd eindigt op iets wat verhoogd en hard is, maar toch comfortabel. Geen kussen, daarvoor is het te hard, maar het is ook geen steen. Het object geeft niet echt mee. Het is ook vreemd warm.

Het object verschuift een beetje, en uit de wazige uithoeken van mijn geest, verschijnt het antwoord op het mysterie. *Een schoot*. Mijn hoofd ligt op iemands schoot. Te oordelen naar de staalachtige, goed gespierde dijen onder mijn pijnlijke schedel, is het een man.

Mijn hartslag gaat omhoog. Zelfs met mijn trage en verwarde gedachten, weet ik dat dit niet normaal voor me is. Ik doe niet aan een schoot of aan mannen. Dat heb ik tenminste in al mijn vijftientig jaar nog niet gedaan.

Vijftientig. Ik hou me aan dat stukje kennis vast. Ik ben vijftientig, geen pasgeborene. Aangemoedigd, zoek ik door meer van de verwarde draden, op zoek naar een antwoord op wat er gebeurt, maar het

ontglipt me, de herinneringen komen langzaam, of helemaal niet.

Duisternis. Vuur. Een demon uit mijn nachtmerries die me komt opeisen.

Is dat een herinnering of iets wat ik in een film heb gezien?

Een naald die diep in mijn nek prikt. Ongewenste vermoeidheid verspreidt zich door mijn lichaam.

Dat laatste deel voelt echt. Mijn geest functioneert misschien niet, maar mijn lichaam kent de waarheid. Het voelt de dreiging. Mijn hartslag wordt intenser als adrenaline mijn aderen verzadigt. Ja. Ja, dat is het. Ik kan dit. Met kracht geboren uit groeiende angst, forceer ik mijn loodzware oogleden open en kijk omhoog in een paar ogen die donkerder zijn dan de nacht om ons heen. Ogen in een wreed knap gezicht dat me in mijn dromen en nachtmerries achtervolgt.

“Vecht er niet tegen, Alinyonok,” mompelt Alexei Leonov. Zijn donkere stem bevat zowel een belofte als een dreiging terwijl hij zachtjes zijn vingers door mijn haar laat gaan en de kloppende spanning in mijn schedel wegmasseert. “Je maakt het alleen maar moeilijker voor jezelf.”

De randen van zijn eelt plakken aan de klitten in mijn lange haar, en hij trekt zijn vingers eruit, om vervolgens zijn handpalm rond mijn kaak te buigen. Hij heeft grote handen, gevaarlijke handen. Handen die alleen vandaag al tientallen mensen hebben gedood. De kennis laat mijn maag zich omdraaien zelfs als een knoop van spanning zich diep in me ontrafelt. Tien

lange jaren heb ik dit moment gevreesd, en eindelijk is het gebeurd.

Hij is hier.

Hij is voor me gekomen.

“Niet huilen,” zegt mijn aanstaande echtgenoot zachtjes, terwijl hij de nattigheid op mijn gezicht met de ruwe rand van zijn duim wegveegt. “Het zal niet helpen. Dat weet je.”

Ja, dat weet ik. Niets en niemand kan me nu helpen. Ik herken dat verre gebrul. Het is het geluid van een vliegtuigmotor. We zijn in de lucht.

Ik sluit mijn ogen en laat de wazige duisternis me meenemen.

HOOFDSTUK 2

11 JAAR EN 3 MAANDEN EERDER, MOSKOU

Er is een voorzichtige kloep op mijn slaapkamerdeur te horen. “Alina, ben je daar? Kom op, het is tijd voor onze les.”

Ja, fuck dat. Ik pauzeer het spel dat ik op de Wii speel en zet het volume op mijn iPod harder totdat “Get Low” door Lil’ Jon & The East Side Boyz in mijn oren knalt, waardoor de vervelende stem van mijn leraar wordt buitengesloten.

Het geluid op de tv dempend, hervat ik het spel en stuur Mario langs de weg en negeer het constante geklop. Ik weet niet waarom ik de hele zomer Engels moet leren... alsof ik de afgelopen drie jaar niet op een kostschool in New Hampshire heb gestudeerd. Inmiddels is mijn Engels net zo goed als dat van mijn Amerikaanse klasgenoten, mijn Russische accent bestaat niet meer. Tuurlijk, mijn spelling en grammatica kunnen beter, maar ik ga naar de 2e klas

van de middelbare school. Ik zal uiteindelijk al die stomme regels leren.

Het kloppen stopt, en ik adem opgelucht uit. Met een beetje geluk zal Dan — God, wat haat ik die naam — ons toegewezen uur besteden met naar mij te zoeken in alle hoeken en gaten van ons twee verdiepingen tellende penthouse in Moskou voordat hij er voor vandaag mee stopt. Hij kan ook bij mijn vader gaan klagen, maar wat maakt het uit? Ik heb liever dat papa tegen me schreeuwt dan dat Dan de hele tijd zo naar me kijkt.

Ik huiver als ik me die blik herinner. Ik zie het nu ik borsten heb gekregen constant in de ogen van mannen. Ze zijn niet groot of zo — sommige van de meisjes in mijn klas hebben al een D-cup of meer — maar jongens lijken het niet erg te vinden. Volwassen mannen ook niet, vooral niet als mama me make-up laat dragen. Wat dat betreft —

Er wordt weer op mijn deur geklopt, deze keer nog veel nadrukkelijker. Ik herken de cadans, zelfs door de muziek heen die in mijn oordopjes klinkt. Met tegenzin pauzeer ik het spel en zet het volume op mijn iPod zachter. “Ja?”

“Alinochka, ik ben het. Ben je helemaal aangekleed en klaar?”

Ugh, ik had gehoopt dat ze me zou vergeten. Ik haal mijn oordopjes eruit, zet de tv uit en spring omhoog. “Een momentje, mama!”

Ze negeert dat en duwt de deur open en stapt mijn

kamer binnen. Meteen worden haar ogen groter. “Wat heb je aan?”

Betrapt. Ik kijk met zoveel nonchalance als ik op kan brengen naar mijn joggingbroek en ruimvallende T-shirt. “Kleding.”

Ze knijpt haar ogen tot spleetjes. “Doe niet zo bijdehand tegen me. Je weet wat ik bedoel.”

“Prima.” Ik zucht geërgerd. “Geef me even een momentje.”

“Je hebt dertig seconden,” zegt ze terwijl ik mijn kast binnenloop en de eerste jurk aantrek die ik kan vinden die ze waarschijnlijk geschikt vindt — een rode avondjurk die net zo sprankelend als ongemakkelijk is.

Ik weet niet waarom ik elke keer als papa gasten heeft deze troep moet dragen, maar mama staat erop. Iets over ons beste beentje voorzetten. In deze jurk lijkt het meer op mijn beste borst voorzetten. Serieus, zijn ze sinds vorige week groter geworden? Een grimas trekkend, probeer ik de zwellingen van vlees dieper in het korset-achtige lijfje te duwen, maar de ingebouwde push-up beha doet zijn werk te goed.

“Wat ben je aan het doen? Stop daarmee. Het hoort er zo uit te zien,” zegt mama, die de kast binnenkomt om mijn handen weg te slaan. “Trek nu schoenen aan en dan zullen we je haar en make-up doen.”

Schiet me nu maar neer. Ik doe een paar hoge hakken aan die bij de jurk passen en laat haar me naar de spiegel leiden, waar ze mijn lange haar begint te borstelen met alle snelheid en enthousiasme van

iemand die vastbesloten is om het bij de wortels eruit te rukken.

“Auw!” Ik krimp ineen als de borstel aan een bijzonder wrede klit blijft hangen, maar ze negeert me weer. Ik denk dat dat is wat ik krijg als ik dit tot het laatste moment laat wachten.

Eindelijk is mijn haar glad en steil. Ik wou dat ik het in een paardenstaart kon doen, maar mama houdt ervan om het als een gitzwart gordijn op mijn rug te laten hangen. Ik ben geen fan van de kleur en droom van de dag waarop ik een aantal highlights mag toevoegen. Hopelijk volgend jaar.

Nu is de make-up aan de beurt. Ik kijk neerslachtig toe terwijl mijn bleke gezicht met een blos wordt opgefleurd. Mijn lippen worden in een glanzende rode pruillip getransformeerd en de katachtige kanteling van mijn groene ogen wordt met een vakkundige toepassing van eyeliner en mascara benadrukt. De enige onvolmaaktheid die overblijft, is mijn glimlach, met het kleine spleetje tussen mijn voortanden waarvan mama zegt dat ik er ‘onderscheidend’ uitzie.

“Zo, veel beter,” zegt ze tevreden als ze klaar is, en ik moet me echt inhouden om niet te grimassen.

Het meisje dat me in de spiegel aankijkt is geen vreemde, maar iemand die ik niet mag. Helemaal glanzend, nep en *volwassen*. Met mijn bovengemiddelde lengte en mijn jurk die aan mijn pas gevormde rondingen vastplakt, zie ik er op zijn minst uit als zeventien, misschien zelfs als achttien. Als Dan me zo ziet, dan zal hij in zijn kwijl stikken. Net als een aantal

van papa's gasten, die oude mannen met hun vieze complimenten, waar hij me zo graag voor laat paraderen.

Ik haat het. Ik haat het om zo'n glimmend, mooi object te zijn dat mama en papa als een pony naar buiten laten draven. Als ik mijn zin had, dan zou ik in mijn joggingbroek en T-shirts blijven zitten, *Mario* en *Zelda* spelen en de hele dag naar Kanye luisteren. Maar dat is niet het leven van een Molotov. Wij zijn het neusje van de zalm, of in ieder geval de olieachtige smurrie die in een pan soep drijft. De hogere kringen, zoals mama het graag noemt — of de top van de maffia hiërarchie, zoals ik het zie.

Vladimir Molotov, mijn vader, is stinkend rijk. Het soort rijk dat je in Rusland alleen door middel van minder dan smakelijke middelen kan worden. Mama denkt dat ik niet weet wat voor soort man hij is — tot wat voor soort mannen hij mijn oudere broers heeft opgevoed — maar ik weet het wel. Ik heb mijn hele leven haar ruzies met papa gehoord. Ruzies die de laatste jaren erger zijn geworden, al probeer ik daar niet aan te denken.

“We zouden je model moeten laten worden,” zegt mama, terwijl ze een stap terug doet om me goedkeurend te bekijken, en deze keer trek ik wel een gezicht.

Ik hoop dat ze het alleen maar zegt, maar mijn moeder kennende, heeft ze mijn foto's al naar een modellenbureau gestuurd.

“Wie komt er vandaag?” vraag ik, voor het geval ze

de foto's nog niet heeft verstuurd. Misschien dat als ik haar afleid, ze dit vreselijke idee gewoon zal vergeten. "Papa's zakenpartners?"

"Ja, en —"

"Vera!" Papa's diepe stem gonst van beneden. "Waar ben je? Ze zijn er."

Bij het geluid van haar naam, strijkt mijn moeder met haar handpalmen over haar jurk en voelt ze aan haar uitgebreide opgestoken kapsel om zeker te weten dat elk glanzend bruin haartje op zijn plek zit. "Ik kom eraan!" roept ze terug voordat ze me intens aanstaart. "Je komt over een half uur naar beneden om iedereen te begroeten, hoor je me? Hou de klok in de gaten en dwaal niet af in die domme spelletjes van je. Dit is belangrijk."

Ik rol met mijn ogen. "Ja, ja."

"Ik meen het, Alina. Ik heb geen tijd om hierheen te komen en je naar beneden te slepen."

"Ja, ik heb het begrepen. Ga nu maar." Ik maak wegwuivende bewegingen met mijn handen. "Papa wacht."

Met een laatste blik vertrekt ze, en ik plof op de bank en zet mijn spel aan.

IK BEN ZO BEZIG MET HET VERSLAAN VAN DE VOLGENDE BAAS DAT TEGEN DE TIJD DAT IK NAAR DE KLOK KIJK, het al bijna een uur later is. Oeps. Ik ren naar de spiegel om er zeker van te zijn dat mijn make-up niet is

uitgesmeerd, en dan haast ik me zo snel als de stomme hakken me toelaten de kamer uit.

Terwijl ik door de gang loop, hoor ik een rumoer van stemmen en dronken gelach van beneden komen. Ik kan me voorstellen dat de oude mannen en hun vrouwen, helemaal opgetut en geparfumeerd, hun kleffe toosten zeggen terwijl ze wodka en cognac achteroverslaan, terwijl ze het rijke aanbod van voorgerechten verslinden die onze chef-kok, Pavel, heeft bereid. Geen standaard *salat oliv'ye* hier; het is allemaal chique kaviaar en gourmet Franse kaas, elk gerecht zorgvuldig samengesteld om met onze macht en rijkdom te pronken.

Ik loop langs papa's studeerkamer als de deur openzwaait en een man voor me naar buiten stapt.

Geschrokken spring ik achteruit, en mijn linker hak landt de verkeerde kant op, op het tapijt. Ik schreeuw het uit, met mijn armen zwaaiend als mijn enkel pijnlijk dubbel klapt. Voordat ik op mijn kont kan vallen, grijpen sterke handen me bij mijn ellebogen en stabiliseren me. Dan kijk ik op in het donkerste paar ogen die ik ooit heb gezien.

De man die me vasthoudt, is gespierd en lang. Zo groot dat ik zelfs op mijn hakken omhoog moet kijken om zijn blik vast te houden. En hij is jong. Jong genoeg om een jongen genoemd te worden. Zijn lengte en de breedte van zijn schouders hadden me aanvankelijk voor de gek gehouden, maar hij kan niet veel ouder zijn dan mijn broer Nikolai, die net twintig is geworden.

Ik slik hard terwijl die donkere ogen over mijn gezicht gaan en even op mijn helderrode lippen blijven hangen. Mijn hart bonst en mijn huid voelt vreemd warm aan, vooral waar zijn vingers mijn blote armen vastpakken. Ik ben nog nooit zo fysiek close geweest met een man die geen familie van me is. Hoewel deze man-jongen lang niet zo belachelijk knap is als mijn broers, kan ik niet stoppen met naar zijn gezicht te staren, met zijn ruige, krachtig mannelijke gelaatstrekken. Er is iets wilds aan hem, iets ongetemds in de verwarde zwarte lokken die over zijn voorhoofd vallen en in de scherpe, bijna wrede lijnen van zijn kaak. Zelfs zijn eau de cologne, met zijn subtiele tonen van dennen en leer, doet me aan donkere winterwouden denken en aan de gevaren die erin schuilen.

“Gaat het?” vraagt hij zacht. Het diepe timbre van zijn stem is die van een man, niet die van een jongen. “Heb je je pijn gedaan?”

Het lukt me om met mijn hoofd te schudden, en dan laat hij me gaan. Ik doe meteen een stap achteruit. Mijn armen tintelen waar hij me vasthield, de koele lucht zweeft over mijn huid en vormt een schril contrast met de hitte van zijn aanraking.

Hij gaat met zijn ogen over me heen; de blik die erin te zien is, is duidelijk mannelijk en volwassen. Vreemd genoeg vind ik het niet erg. Voor het eerst ben ik blij dat ik er als zeventien, misschien zelfs achttien uitzie. Ik wou dat ik er als twintig uitzag. Ik trek mijn schouders naar achteren en ga rechtop staan, zelfs als

er van de zenuwen een druppel zweet over mijn rug onder het strakke lijf van de jurk loopt.

Vindt hij het leuk wat hij ziet? Want dat zou ik wel willen. Ik wil het heel graag.

Zijn lippen vormen zich in een kwaadaardige grijs, als zijn ogen naar mijn gezicht terugkeren. “Wat is er, schoonheid? Ben je je tong verloren?”

Schoonheid? Hij vindt leuk wat hij ziet! Dan komt de betekenis van zijn woorden in mijn hersenen terecht, en ik realiseer me dat ik in totale stilte naar hem heb staan staren, als een overdonderde groupie. Een opvlieger verwarmd mijn gezicht. “Natuurlijk niet!”

Zijn ogen vernauwen zich, de kwaadaardige grijs valt van zijn lippen en ik wil onder het tapijt kruipen. Wat een domme, onvolwassen reactie. Erger nog, de woorden kwamen er in een piep uit, waardoor ik als een dom kind klonk in plaats van een jonge volwassene die dicht bij zijn leeftijd zit. Dat is wat ik ergens binnenkort zal zijn. Over vier of vijf jaar of zo.

Ik schraap mijn keel en laat mijn stem dieper klinken. “Wat doe jij in godsnaam hierboven?”

Zo. Dat klonk misschien als een achttienjarige. Een met een attitude. Volgens mij vinden oudere jongens dat leuk.

Er verschijnt een speculatieve glans in zijn ogen, vermengd met een vleugje amusement. “Wat doe jij hierboven?”

Ik gnuif. “Leuk geprobeerd. Dat is mijn kamer daar.” Ik wijs met mijn duim naar mijn slaapkamer en

kanaliseer papa als hij op zijn bazigst is. “Beantwoord nu mijn vraag. Wat doe je in het kantoor van mijn vader?”

Zijn stem wordt ijskoud. “Van je vader?” Een hard masker valt over zijn gezicht, alle hints van jongensachtigheid verdwijnen uit zijn gelaatstrekken. De man die nu naar me kijkt is net zo duister en gevaarlijk als mijn vaders handhavers. “*Jij bent Alina? De dertienjarige dochter van Molotov?*”

“Ik ben bijna veertien!” Verdomme, dat klonk alsof ik tien ben. Tot zover hem ervan overtuigen dat ik bijna net zo oud ben als hij, hoe oud dat ook mag zijn. Ik doe een beroep op generaties van Molotov-arrogantie en vraag zo hoogmoedig als ik op kan brengen, “Hoe oud ben *jij?*”

Eerlijk gezegd weet ik niet of ik het nog wil weten. Of dat ik nog bij hem in de buurt wil zijn. Terwijl de jongen me intrigeerde, maakt de man me bang. Er is spot in zijn donkere, bijna zwarte ogen te zien als hij nu naar me staart. Er is minachting en iets anders te zien... iets angstaanjagends.

Zijn stem wordt dodelijk zacht. “Dat gaat je niets aan, kleine meid. Ga naar je vader en vertel hem dat zijn plan niet heeft gewerkt. Ik trap niet in het aas, hoe mooi het ook verpakt mag zijn.”

Aas? Waar heeft hij —?

Dan dringt het tot me door. Hij heeft het over *mij*.

Ik ben het fraai verpakte aas.

Mijn gezicht wordt weer heet, maar deze keer van

pure, onverdunde woede. “Fuck you. Ik ben geen lokaas.”

“Ben je dat niet?” Hij gaat met zijn blik over me heen, er verschijnt een wrede kromming om zijn lippen. “Waarom zouden ze je anders zo gekleed voor me bungelen?”

“Niemand laat me bungelen!” Ik wil hem slaan. Ik wil zijn ogen uitkrabben. Mama vindt het leuk als ik er mooi uitzie, echt, maar het is voor haar en papa een statusding. Zoals de kaviaar en de chique kaas. Mijn broers moeten zich ook netjes kleden als we gezelschap hebben; zo zijn we opgevoed. Woedend ga ik met mijn blik over hem heen, van de bovenkant van zijn zwarte haar naar de glimmende punten van zijn schoenen. “Laten ze *jou* bungelen?”

Want hij is ook in avondkleding gekleed. Ik ben zo gewend om mannen in smoking en pakken te zien dat ik zijn kleren eerst niet eens had geregistreerd. Maar ze zijn mooi, net zo chique als alles wat mijn vader en broers dragen. Zijn zwarte smokingjas omhelst zijn brede schouders voordat het bij zijn magere taille taps toeloopt, en zijn broek past perfect bij zijn lange, atletische benen. Zijn overhemd is helder, glanzend wit en benadrukt de olijfkleur van zijn huid en het scherpe zwart van zijn vlinderdas. En daarboven — wacht, is dat een tatoeage die onder de gesteven kraag van zijn shirt uitkomt?

Hij geeft een korte, scherpe lach, maar er is geen amusement in het geluid, niets meer dan die wrede

minachting. “Slim kind, hè? Een Molotov in de ware zin van het woord.”

Ik knars met mijn kiezen. “Ik ben geen kind.” Dan verwerk ik het tweede deel van zijn opmerking, en komt er een merkwaardig vermoeden bij me op. Ik vernauw mijn ogen tot spleetjes. “Wie ben je ook alweer?”

Hij maakt een spottende buiging. “Alexei Leonov, tot uw dienst.”

En met die bom draait hij zich om en gaat naar de trap alsof hij alle recht heeft om hier te zijn.

IK BEN NOG STEEDS IN SHOCK ALS PAPA ME AAN DE GASTEN VOORSTELT DIE ROND DE LANGE EETTAfel ZITTEN, terwijl mama me blikken toewerpt die vergelding beloven dat ik te laat ben gekomen. Geen van mijn broers zijn hier vandaag. Nikolai zit in het leger, Konstantin weigert naar deze evenementen te komen en Valery zit op de zomerschool in Amsterdam. Goed voor hen. Ik wou dat ik ergens anders was dan hier, bij *hem*.

Alexei Leonov.

Hij is hier ook niet alleen. Zijn vader, Boris, is vanavond ook de gast van mijn ouders, wat ongeveer net zo gek is als dat de Capulets bij de Montagues op bezoek gaan. Oké, misschien is dat te dramatisch — we zijn niet actief met de Leonovs in oorlog, en ik ben zeker geen Julia — maar onze families zijn verre van

vriendschappelijk met elkaar. De vijandigheid gaat helemaal terug tot de tijd dat Alexei's grootvader de mijne erin had geluisd voor ontrouw aan het communistische regime en hem naar een Siberisch werkkamp had laten sturen. Mijn grootvader is na twee jaar op de een of andere manier ontsnapt en draaide onmiddellijk de rollen om naar zijn vijand, waardoor *hij* op een soortgelijke verzonnen aanklacht naar het werkkamp werd gestuurd.

Ja, het goeie ouwe Sovjet plezier.

Hoe dan ook, de Leonovs brengen niets goeds. Dat is al in me gestampt sinds ik oud genoeg was om te lopen. Ze zijn bijna net zo rijk en machtig als wij, maar ze missen onze verfijning en klasse. Ze zijn in principe extreem rijke misdadigers, hun rijkdom is door nog meer onsmakelijke middelen verworven dan de onze. In het verleden werd er tussen de ondergeschikten van onze families een behoorlijke hoeveelheid bloed vergoten, en in de afgelopen jaren kwam papa vaak in een vreselijke stemming thuis door iets wat de Leonovs hadden gedaan, zoals hem ondermijnen op een zakelijke deal of door een fabriek te saboteren.

Dit alles wil zeggen dat ik geen idee heb waarom de Leonovs hier zijn en waarom papa me aan zijn gezworen vijand voorstelt alsof ze de beste vrienden zijn.

“—is mijn jongste,” zegt hij trots tegen Boris als ik me weer op hen afstem. “Is ze niet prachtig?”

“Ze wordt een model,” zegt mama. “Alle modellenbureaus zijn in haar geïnteresseerd.”

Fuck. Ze hebben de foto's wel gestuurd. Ach, whatever. Ik ben niet van plan om voor wat dan ook model te staan. Als ik groot ben, word ik ontwikkelaar van videogames. Konstantin heeft me al wat basis codeervaardigheden geleerd.

"Ja, mooi," beaamt Boris met een hese stem en hij bestudeert me zonder emotie met ogen die net zo donker zijn als die van zijn zoon.

Een onvrijwillige huivering glijdt langs mijn ruggengraat. Als Alexei me tegen het einde een beetje bang had gemaakt, dan maakt deze man me *doodsbang*. Ik weet nu wat ik behalve de minachting in Alexei's ogen zag. Ik weet het, omdat zijn vader het uitstraalt.

Wreedheid. Duisternis. Ik voel het net zo lijfelijk als de koude streling van een mes.

Nu ik de man heb ontmoet, geloof ik elk eng gerucht dat ik over hem en over zijn zoons heb gehoord. Vooral over Alexei, de oudere.

Ik heb geprobeerd om hem niet aan te kijken, maar iets blijft mijn ogen naar zijn gezicht trekken — een gezicht zo hard en passief als dat van zijn vader. Er is geen spoor van herkenning in zijn koude, donkere ogen te zien, geen hint dat we elkaar al ontmoet hebben en dat hij me ervan weerhield om op mijn kont te vallen en me 'schoonheid' had genoemd.

Als ik eraan denk, tintelen mijn armen waar hij me vast had.

Ik zou papa moeten vertellen dat Alexei boven in zijn kantoor is geweest... maar om de een of andere reden kan ik me daar niet toe zetten. Alles aan die

ontmoeting heeft me onrustig gemaakt, tot het punt dat het enige wat ik wil, is deze introducties overleven en me in mijn kamer verstoppen.

Helaas is dat niet het geval. Zodra de introducties voorbij zijn, laat mama me naast haar zitten aan tafel terwijl papa een lange toast uitbrengt over partnerschappen, vriendschappen en allerlei andere onzin. Wat nog erger is, is dat ik de hele tijd tegen de drang moet vechten om niet naar Alexei te staren, die doet alsof ik niet besta. Hij negeert me volledig en praat met een man van middelbare leeftijd die rechts van hem zit. Ivan nog iets, een politicus, geloof ik. Ik heb tijdens de meeste introducties niet opeget.

Mama schept wat eten voor me op en schenkt een glas wijn voor me in, zodat ik samen met de volwassenen kan toosten. Ik neem plichtsgetrouw een slokje als papa eindelijk klaar is met de toast, en dan prik ik gedurende het komende half uur wat in mijn eten. Ik heb totaal geen eetlust.

“Alinochka, waarom eet je niet?” vraagt mama met een frons wanneer ze het merkt.

Ik haal mijn schouders op. “Je wil dat ik model word, nietwaar? Modellen eten niet.”

Ze geeft me een donkere blik, en ik weet dat als er niet zoveel mensen om ons heen waren geweest, ze me de oren had gewassen. Voor nu glimlacht ze gespannen, alsof ik net een grapje heb gemaakt, en verandert ze het onderwerp naar onze aanstaande vakantie naar Cyprus.

Ik prik nog wat in mijn eten, voornamelijk voor

Pavel, die hard heeft gewerkt om deze gerechten te bereiden, en dan excuseer ik mezelf om het toilet te gebruiken. Ik hoop dat niemand het merkt als ik niet terugkom. Inmiddels zijn de meeste mensen hier dronken met al dat non-stop getoost.

De meeste, maar niet allemaal. Als ik vertrek, zie ik dat Alexei's ogen op me gericht zijn — ijzig donker en helemaal niet dronken.

Hij weet geloof ik wel dat ik besta.

Mijn borst voelt strak aan terwijl ik de trap op ren en me naar mijn kamer haast. Pas als ik de deur achter me sluit, kan ik diep ademhalen. Ik plof op mijn bank, doe mijn oordopjes in en zet mijn spel aan, maar het helpt niet.

Als ik twee uur later in slaap val, denk ik nog steeds aan onze ontmoeting, me nog steeds onrustig en vreemd onveilig voelend.

HOOFDSTUK 3

HEDEN, LOCATIE ONBEKEND

Ik word wakker met verblindende zonneshijn en het geluid van oceaangolven.

Wacht, oceaangolven? Wat de fuck?

Ik open mijn ogen, een beweging die verrassend makkelijk blijkt te zijn. Mijn oogleden voelen niet meer aan alsof ze aan elkaar gelast zijn, mijn lichaam voelt ook niet meer extra zwaar aan, hoewel mijn mond pijnlijk droog is. De drugs die ik heb gekregen zijn uitgewerkt.

Tegen het felle licht knipperend, neem ik mijn omgeving in me op.

Ik ben in een grote, zonverlichte kamer met verschillende ronde ramen. De muren zijn allemaal van glanzend wit hout, net als het plafond. Het meubilair in de kamer is van hetzelfde hout gemaakt en is minimaal: een dressoir, een nachtkastje, een loungestoel in de hoek en het ruime bed waarop ik lig, dat met witte lakens is bedekt. Hoogwaardig

Scandinavisch, dat is de sfeer die ik ervan krijg — samen met een vleugje misselijkheid wat door het zachte schommelen onder me veroorzaakt wordt.

Een boot. Ik moet op een boot zitten.

Ik ga langzaam rechtop zitten en houd het bovenste laken tegen mijn borst. Ik ben in iets lichts en zijdeachtigs gekleed — een peignoir. Het laatste wat ik me herinner is dat ik een rode avondjurk droeg. Iemand moet mijn kleren hebben verwisseld, en ik weet precies wie die iemand is. Mijn hartslag gaat omhoog, mijn ingewanden raken in de knoop, zelfs als mijn gedachten vreemd kalm en ordelijk blijven.

Mijn eerste stap is om te bepalen of ik inderdaad op een boot zit. Ik werp een blik om me heen en ben opgelucht als ik een perzikkleurig zijden gewaad zie dat aan een haak aan de achterkant van een deur aan mijn linkerkant hangt. Het ziet eruit als iets wat ik zelf zou kunnen kopen, net als de bleke perzikkleurige peignoir die ik draag.

Het verbaast me niet. Alexei kent mijn smaak.

Mijn voeten op de grond zwaaiend, slik ik tegen de droogte in mijn keel en mijn oog valt op het flesje water op het nachtkastje. Ik pak het en drink het gulzig op.

Zo. Veel beter.

Ik zet de lege fles neer, schuif mijn voeten in een paar elegante huisslippers — weer vergelijkbaar met degene die ik leuk vind — en loop naar de deur om de badjas te pakken. Ik ben nog steeds vreemd kalm. Misschien zijn de drugs nog niet helemaal uitgewerkt?

Ik pak de badjas, doe de riem om mijn middel en loop naar een van de ramen.

Het is zoals ik dacht. Er is niets meer dan blauw water te zien.

Mijn hart slaat een slag over en spanning verzamelt zich bij mijn slaap.

Nee. Niet hoofdpijn. Daar kan ik nu niet mee omgaan.

Ik haal diep adem en dwing mijn gezichtsspieren om te ontspannen. Ik ben rustig. Volkomen kalm en Zen. Tuurlijk, ik ben ergens in het midden van de oceaan met de man die me de afgelopen tien jaar doodsbang heeft gemaakt, maar dat betekent niet dat ik in paniek moet raken, of wel? Met paniek zal ik niets bereiken. Ik moet nadenken. Ik moet me focussen.

Alleen luistert mijn lichaam niet. Mijn hart galoppeert bijna en mijn handen beginnen te trillen.

Alexei Leonov heeft me in zijn greep, en niets of niemand kan me redden.

Ik haal nog een keer diep adem en loop naar een ander raam, voor het geval ik van daaruit land kan zien.

Nee. Blauwe oceaan tot aan de horizon. Een ietwat onrustige oceaan ook. Ik zie de witte kammen op de golven en voel de boot onder me schommelen. Mijn misselijkheid wordt plotseling heviger, en ik draai me weg van het raam voordat ik zeeziek word.

Dat kan ik ook niet gebruiken. Helemaal niet.

Wat ik wel nodig heb is een badkamer, en die behoefte wordt met de seconde dringender.

Ik haast me naar de deur waar de badjas hing en draai aan de knop. Perfect. Een badkamer. Een mooie, luxueuze, wederom met die luxe Scandinavische vibe. Naast een grote douchecabine is er een ouderwets bad naast een ander rond raam dat veel licht binnenlaat.

Nadat ik voor mijn meest dringende behoeften heb gezorgd, zie ik een gloednieuwe elektrische tandenborstel — dezelfde die ik in Moskou gebruik — en poets ik mijn tanden. Dan spring ik onder de douche, ook al voel ik me helemaal niet zo vies. Wat vreemd is, nu ik erover nadenk. Het is al iets van een paar uur tot een paar dagen geleden dat Alexei me mee heeft genomen van mijn broers terrein, dus ik zou op zijn minst een beetje vies moeten zijn.

Hij moet me gewassen hebben toen hij me omkleedde. Dat is de enige verklaring.

Mijn ademhaling versnelt, en het kost me heel veel moeite om me vast te houden aan wat er nog aan kalmte over is. Ik heb geprobeerd niet aan Alexei's handen te denken die me aanraken, me uitkleden en de peignoir om mijn naakte lichaam doen, maar ik kan de beelden waarin hij me in bad doet niet uit mijn hoofd krijgen.

De beelden en de verontrustende manier waarop ik me voel.

Met de gedachte van hem in het achterhoofd, haast ik me door de douche, niet de moeite nemend om mijn haar te wassen, hoewel de hoekplank met mijn favoriete merk van shampoo en conditioner is gevuld. In plaats daarvan zeep ik snel mijn lichaam in en was ik

mijn gezicht, en dan stap ik naar buiten en droog mezelf af met een pluizige handdoek die ook verdacht veel lijkt op degene die ik thuis had.

Ik wil de peignoir niet weer aantrekken, dus ik wikkel nog een handdoek om mijn romp en maak mijn licht vochtige haar glad met een borstel van varkenshaar — identiek aan degene die ik prettig vind, natuurlijk. Een zoektocht in de laden van de toilettafel onthult mijn favoriete merken van huidverzorging, make-up, en haar-styling tools. Na een moment van aarzeling, maak ik gebruik van alles, omdat ik me beter voel, meer in controle, als ik mijn schoonheidsmasker op heb.

Als ik klaar ben, zie ik er precies zo uit als altijd: vlekkeloze huid, rode lippenstift, kattenogen-eyeliner. Mijn vampierzwarte haar is lang en steil, glad gestyled tot een gladde glans. Het enige wat ik nu nodig heb, is mijn designerkleding, en ik zal me helemaal mezelf voelen. Of in ieder geval de zelf die ik de afgelopen jaren zorgvuldig heb gecultiveerd.

Ik klem de handdoek stevig om mijn borst en ga de slaapkamer in en blijf staan waar ik ben.

Als een demon opgeroepen door mijn eerdere gedachten over hem, staat Alexei Leonov voor me, met een wrede glimlach die om zijn lippen danst.

HOOFDSTUK 4

10 JAAR EN 9 MAANDEN EERDER, MOSKOU

“Ik haat de kerstvakantie,” zeg ik tegen Konstantin terwijl hij mijn nieuwe gamecomputer instelt. “Echt waar.”

Zijn blik gaat niet van het scherm terwijl zijn vingers over het toetsenbord vliegen. “Haat je het om mij te zien?”

“Nee, gekkie, jou niet.” Mijn oudste broer is mijn favoriet. “Daar heb ik het over.” Ik draai met mijn vinger in de lucht om de opgeheven stemmen aan te geven die via de ventilatieopening mijn kamer binnenkomen.

Mijn ouders denken dat omdat de muren in ons penthouse dik zijn, niemand ze ruzie kan horen maken, maar dat kan ik wel. Ik hoor ze altijd.

Konstantin kijkt me eindelijk aan, zijn bruine ogen staan afgeleid achter zijn bril. “Ah ja, dat.”

Hij gaat verder met het installeren van de software, en ik plof met een zucht op mijn bed. Hoezeer ik ook

van Kostya hou, zijn emotionele IQ is ver beneden zijn geniale niveau van algemene intelligentie. Ik vraag me soms af of hij in het spectrum zit, zoals die jongen in mijn klas die briljant is, maar sociaal gezien niet vaardig is. Aan de andere kant, kan dit gewoon de manier zijn hoe mijn broer met de druk omgaat om de oudste Molotov-zoon te zijn, door zich voor de hele zaak af te sluiten. Gelukkig voor mijn ouders hebben ze Nikolai, die op al het sjacheren, dealen, en andere zakelijke onzin gedijt, en Valery, die, hoewel vreemd op zijn eigen manier, de machiavellistische eigenschappen vertoont die Papa aanbidt.

Ik, ik ben gewoon de dochter. Het enige wat van me verwacht wordt is er mooi uitzien en uiteindelijk goed trouwen, zodat de Molotovs nog rijker en beter verbonden worden. Hoera voor het feminisme. Misschien bereikt het over een eeuw of zo onze sociale kring in Moskou. Natuurlijk ben ik een waardeloze dochter, dus ben ik niet van plan om te doen wat er van me verwacht wordt. Ik heb het aanbod van het stomme modellenbureau om voor hen model te staan al geweigerd — iets waar mama woedend van werd, maar whatever — en ik ga zeker niet met een vervelende politicus trouwen alleen maar zodat papa een ander overheidscontract kan krijgen.

Ik ga naar een universiteit in de VS, computerwetenschappen studeren, en een baan zoeken bij een videospelletjesbedrijf zoals Nintendo. Het liefst in Japan of een andere coole plek. Rusland is echt niet mijn ding.

Er gaat een alarm af op mijn telefoon en het laat me schrikken.

Oh, shit. Ik was het bijna vergeten. *Dan*.

“Wat is dat?” vraagt Konstantin afwezig en ik zucht, terwijl ik het alarm het zwijgen opleg.

“Mijn Engelse les, wat anders?”

Een matige 7 voor een opstel, en dit is het resultaat: elke dag tijdens de vakantie een uur durende sessie met Dan. Ik haal tien voor wiskunde en wetenschap, maar niet voor Engels, waarschijnlijk omdat ik liever in het Russisch lees. Ik vind Engelse grammatica en spellingpatronen net zo onbegrijpelijk als hoe Valery's geest werkt.

Met tegenzin trek ik mijn sweatshirt aan en ga naar de bibliotheek beneden, waar Dan op me wacht. Mama had tegen me gezegd dat als ik deze lessen oversla, ik dit komende semester niet naar mijn kostschool in New Hampshire zal terugkeren. In plaats daarvan zal ze me op een school in Moskou inschrijven, omdat, en ik citeer, “Je in Amerika duidelijk je tijd verspilt.” Het maakt niet uit dat mijn Amerikaanse leeftijdsgenoten niet eens weten dat ik uit Rusland kom als ze met me praten, of dat veel van hen een 7 of erger krijgen voor hun essays en examens. Oh, nee, mijn geschreven Engels moet perfect zijn, anders ben ik tijd aan het ‘verspillen’.

Ja, whatever.

Dan springt op zodra ik de bibliotheek binnenkom, met een brede grijns op zijn gezicht met sproeten.

“Daar ben je. Ik was al bang dat je je weer niet goed voelde.”

“Nee, de hoofdpijn is weg,” zeg ik en vecht tegen de drang om met mijn ogen te rollen terwijl hij als een echte heer een stoel voor me naar achteren trekt. Aangezien die stoel vlak naast hem staat, pak ik zelf een andere stoel aan de andere kant van de tafel. Op deze manier kan hij naar me staren, maar heb ik geen last van die toevallige elleboog- en handaanrakingen waar ik zo naar van word.

Serieuus, waarom zijn mannen zulke engerds?

Ik veronderstel, objectief gezien, dat Dan Sutter niet lelijk is. Hij is midden twintig en lijkt op de volwassen versie van Ron uit *Harry Potter*. Hij werkt als assistent bij de Amerikaanse ambassade en geeft daarnaast rijke Russische kinderen les. Mama ontmoette hem op een van die politieke functies die zij en papa vaak bijwonen.

Ik heb overwogen om haar te vertellen dat Dan verliefd op me is, of het tenminste aan Konstantin te vertellen, maar ik wil niet dat papa en Nikolai het te weten komen. Ik kan niet vergeten wat er gebeurde toen ik twaalf was, nadat een van onze lijfwachten naar binnen was gelopen toen ik me aan het omkleden was en hij een paar seconden te lang bleef staan.

De man heeft enkele maanden in het ziekenhuis gelegen.

Ik wil niet dat dat Dan overkomt. Zelfs niet als hij een beetje een engerd is. In plaats daarvan doe ik alles wat ik kan om deze lessen te vermijden, zoals het

veinzen van hoofdpijn en doen alsof ik de tijd ben vergeten — een strategie die mama, helaas, heeft opgemerkt. Vandaar de dreiging om me van mijn kostschool te halen en me hier fulltime te laten wonen.

Ja, nee, bedankt. Ik verdraag liever elke dag een uur met Dan tijdens de vakantie dan mama en papa het hele jaar door ruzie te horen maken.

“Vandaag gaan we zwevende bepalingen aanpakken,” zegt Dan, en ik onderdruk een kreun.

Waarom? Waarom maakt iemand zich hier druk om? Wat maakt het uit of de bepaling zweeft — wat dat ook betekent?

Toch volg ik Dan plichtsgetrouw over wat een ‘bepaling’ is en waarom het een slechte zaak is als hij ‘zweeft.’ Ik denk dat ik het begin te begrijpen. Misschien. Het is zo’n saai onderwerp dat hoewel Dan met het enthousiasme van een veilingmeester praat die een onbetaalbaar schilderij ophangt, ik tegen de drang moet vechten om te gaan geeuwen. Om mezelf te helpen concentreren, staar ik naar Dans handen met sproeten terwijl hij ermee zwaait, vooral naar de grote, opzichtige ring aan zijn rechter middelvinger. Het is zo’n klas- of clubring. Die van Dan is van een Yalebroederschap, en hij moet echt trots zijn dat hij een oud-leerling is, want hij draagt het stomme ding de hele tijd.

Het geluid van stemmen in de gang bereikt mijn oren en leidt me even af. Heeft papa weer gasten?

“Hier,” zegt Dan, die mijn aandacht naar hem terugbrengt. “Kijk of je de zwevende bepalingen kunt

vinden en ze op kunt lossen.” Hij schuift een vel papier over de tafel naar me toe.

Ik zucht en begin de zinnen te lezen die erop staan. *Being a princess, her hands were beautiful and white.* Dat ziet er prima uit. Tenzij... het impliceert dat haar handen een prinses zijn? Ja, misschien is dat een zwevende bepaling. Ik omcirkel het zwevende deel van de zin en schrijf in de lege ruimte eronder: *being a princess, she has hands that are beautiful and white.*

Yep. Dat klinkt beter. Gelukt.

Ik neem nog een paar voorbeelden door, en als ik omhoog kijk, kijkt Dan me aan met kwijl dat langs zijn kin loopt. Oké, niet letterlijk, maar dat is eigenlijk wat zijn uitdrukking zegt. Wat gewoon belachelijk is, omdat ik geen make-up draag, mijn haar in een rommelige knot zit, en mijn kleren volledig vormloos zijn. Mama zou een beroerte krijgen als ze me zo zag, maar ik doe Dan een plezier.

Ik wil niet dat hij in een ziekenhuis belandt of erger.

“Wat?” snauw ik als hij blijft staren en hij knippert als een geschrokken kikker.

“Oh, niks. Je — hebt alleen iets op je wang zitten.”

Heb ik dat? Ik wrijf over mijn linkerwang. “Is het nu beter?”

“Nee, het is de andere — hier.” Voordat ik kan reageren, reikt hij over de tafel en raakt mijn andere wang aan. “Gewoon een klein beetje pluis dat —”

Met een zacht piepje van scharnieren zwaait de deur van de bibliotheek achter me open en Dan trekt zich terug alsof hij door een kwal is gestoken.